

Pijanist i skladatelj **Robert Schumann** (1810.-1856.) ostavio je uz solo pjesme i simfonije svoj najvredniji opus glasoviru. U tom mediju mogao je najpotpunije izraziti ne samo svoje vlastito umijeće nego i svjetonazor čovjeka koji je glasno izražavao moralna načela, uvijek bio na crti obrane kolega i umjetnosti, koji se uporno borio protiv svih oblika zastranjenja u glazbi. Pri tome mu je od velike pomoći bila supruga, također vrsna pijanistica Clara, kojoj je posvetio mnoga djela a među njima i svoju *Prvu glasovirsku sonatu u fis-molu op. 11*, skladbu prepunu strasti potaknutih unutarnjim dvojba. Schumann te dvojbe neće razriješiti za čitava života koji će završiti tragično, ostavljajući prekrasnu romantičnu glazbu kao vječnog svjedoka i svog vremena, ali i vlastite nikad smirene umjetničke osobnosti.

PIANO RTISSIMO

2. 12. 2003. DAVID LIVELY

GUITARRA IVA

9. 12. 2003. EDUARDO ISAAC

Koncertna direkcija Zagreb
Kneza Mislava 18, tel. (01) 45 01 208

PIANO RTISSIMO

Visoko gospodarsko učilište Križevci i
Ogranak Matice hrvatske Križevci

3. koncert u sezoni 2003.
u Maloj dvorani Hrvatskoga doma u Križevcima

srijeda
19. studenog 2003.
u 19 sati

IVAN BATOŠ
glasovir

zahvaljujemo Glazbenoj školi Alberta Štrige na ustupanju klavira

L. van Beethoven
Sonata u E-duru op. 109

Vivace ma non troppo
Prestissimo
Andante molto cantabile ed espressivo

F. Chopin
Scherzo u cis-molu op.39

Ivana Kiš
...ispod površine...

C. Debussy
L'isle joyeuse

R. Schumann:
Prva sonata u fis-molu op.11

Introduzione. Un poco adagio- Allegro vivace
Aria
Scherzo e Intermezzo. Allegrissimo
Finale. Allegro un poco maestoso

IVAN BATOŠ rođen je u Splitu 1979. gdje je završio jezičnu gimnaziju i glazbenu školu u klasi prof. Ivane Oreb 1997. godine. Iste je godine upisao studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi doc. Đure Tikvice, gdje je s odličnim uspjehom diplomirao 2002. godine. Trenutno je na poslijediplomskom studiju-magisteriju u Zagrebu, gdje surađuje s prof. Lovrom Pogoreličem. Tijekom školovanja osvojio je tri prve nagrade na hrvatskim državnim natjecanjima u Zagrebu 1993., Varaždinu 1995. i u Sisku 1997. godine. Dobitnik je nagrade za najboljeg umjetničkog suradnika na Tribini mladih umjetnika *Darko Lukić* za koncert s Lidijom Ljubičić u Maloj dvorani Lisinski u sezoni 2002./2003. Usavršavao se na seminarima svjetski poznatih pijanista i pedagoga: Anatolija Katza, Viktora Meržanova (Dubrovnik 1998.), Davida Livelya (Baden bei Wien 2001.), Arba Valdme (Köln 2002.), te na *Warsaw Piano Workshop 2003.* kod vodećih poljskih klavirskih pedagoga Andrzeja Artykiewicza, Pawela Skrzypeka i Czeslawa Stanczyka.

Nastupao je po cijeloj Hrvatskoj (solistički u Splitu, Zagrebu, Makarskoj, Dubrovniku, Samoboru, Drnišu itd.), te u Sloveniji, Bosni i Hercegovini, Austriji, Poljskoj i Španjolskoj. Zapaženi su mu nastupi s orkestrom Muzičke akademije na festivalu J. S. Bacha 2000. godine, te u ciklusu *Virtuoso 2001.g.*, kao i na Makarskom kulturnom ljetu, Paškom ljetu i Omiškom ljetu. Intenzivno se bavi komornom glazbom u duetima sa različitim instrumentalistima, a suosnivač je i komornog ansambla *Amarcord*, koji se splitskoj publici predstavio u ciklusu koncerata u veljači i ožujku 2003. godine, izvedeći komorna djela Johannesa Brahmsa. Snimao je za radio i televiziju.

Od ožujka do rujna 2003. godine bio je znanstveni novak na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu na projektu dr. Mirjane Sirišćević *Riječ kao ishodište glazbenog izraza*, a od rujna 2003. godine radi kao korepetitor na Odsjeku za duhačke instrumente Muzičke akademije u Zagrebu.

Bonski majstor **Ludwig van Beethoven** (1770.-1827.) skladao je 32 sonate za glasovir u razdoblju od 1795. do 1822. godine, i one u kontinuitetu prate njegov stvaralački put. Među njima postoji nekoliko djela koja su postigla planetarnu popularnost poput *Patetične sonate op. 13*, *"Mjesečeve" sonate op. 27 br. 2* i *sonate op. 57 poznate pod nazivom "Appassionata"*, dok se skupina zadnjih sonata (opusi 101, 106, 109, 110 i 111) smatra Beethovenovim najtežim skladbama toga oblika.

Sonata u E-duru op. 109 objavljena je 1821. godine u Parizu i Berlinu s posvetom gospođici Maximiliani Brentano, kćerki skladateljeva prijatelja, trgovca Franza Brentana. U posvetnom pismu Beethoven ističe kako je "duh taj što na toj kugli zemaljskoj okuplja plemenite ljude, i njega niti jedno vrijeme ne može satrti...". Skladba je oblika i sadržaja sonate-fantazije a nosi je svjetlost odabrana E-dur tonaliteta koji je korišten u iznimno bogatoj paleti boja. Tri su stavka međusobno ovisna ugođajem i karakterom a među njima se osobitošću ističe treći, tema sa šest varijacija, omiljeni skladateljski postupak koji oslobađa slobodu i kreativnost unutar zadanog oblika.

Nakon Beethovena, glazbenog "romanopisca" epskih razmjera i snage, slijedi "pjesnik glasovira" Poljak **Frédéric Chopin** (1810.-1849.) s jednim od ukupno četiri scherza koliko ih je napisao. Kod Chopina scherzo nema uobičajen vedar ili čak šaljiv karakter često korišten u simfonijskim djelima. Chopinov je svaki scherzo mala drama snažnog intenziteta, i intimnog sadržaja. Jedan je glazbeni pisac rekao za Chopinova scherza: "To je Dostojevski u glazbenoj transpoziciji, veliko srce koje muči samo sebe". **Scherzo op. 39 br. 3 u cis-molu** nastao je u razdoblju 1838./39. godine, odlikuje ga uzbudljiva gradacija koja stiže sve do jednog pobožnog korala u kojem skladatelj traži smirenje, ali ga ne nalazi.

Ivana Kiš, mlada je hrvatska skladateljica rođena 1979. godine. Diplomirala je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Marka Ruždjaka i danas je na usavršavanju na Glazbenoj akademiji u Den Haagu. Skladba *"... ispod površine..."* nastala je u listopadu 2002. godine i oblikuje tri minijature jednostavnog sloga bliskog onom Erika Satiea, francuskoga skladatelja lapidarnog izraza koji stvara brojne karakterne minijature. Tri minijature Ivane Kiš nepretenciozan su odraz "današnjeg površnog stanja duha, ispod kojeg se skrivaju nastojanja prodiranja do dubine smisla".

Inspiraciju za skladbu *L'isle joyeuse (Otok radosti)* pronašao je skladatelj impresionizma **Claude Debussy** (1862.-1918.) u Watteauovoj slici "Ukrcavanje na Kiteru". San o sretnom otoku on doživljava kao čežnju za vječnim ljetom u izrazu snažnog osjećanja života gotovo antičkih proporcija. Djelo je iznimno zahtjevno u tehničkom pogledu o čemu je sam Debussy rekao: "Bože, kako je to teško odsvirati! Čini mi se da ta skladba u sebi ujedinjuje sve načine baratanja glasoviroj jer povezuje snagu s ljepotom...". Razmišljajući o bogatstvu i raznolikosti zvukovnih domaćaja *Sretnog otoka*, veliki pijanist Alfred Cortot nazvao je djelo "pijanističkom orkestracijom."